Quelle: https://manuscripta.at/?ID=26564
Copyright: Admont, Benediktinerstift

Nondũ pfecta habet caritatẽ q̃ sedm sententias hominũ disponitur: Verbi grã. aliũ q̃dẽ diligens. aliũ aũ odio habens. ꝓpt̃ hoo l' ꝓp hoc. aut q̃ eum dẽ aliq̃ndo q̃dẽ dilig̃. aliq̃n aũ odit ꝓp easdem causas.

Perfecta caritas ñ simul discindit unã hominũ naturã diuersis eoꝝ sententiis. s: meã semp respiciens omis hoies eqlit̃ diligit. studiosos q̃dẽ ut amicos. malos ũ sic̃ inimicos, beneficia existens & longanimis ⁊ sustinens que abillis inferuntur: malũ ex toto ñ cogitans s: patiens p eis si ips inuitet. ut ⁊ eos faciat amicos. si possibile sit. sin aut. appa dispositione ñ excidit. caritatis fructũ semp ad os hoies equalit̃ ostendens. Idcirco ⁊ dns nr̃ ac ds ihc xpc̃ caritatẽ in nob̃ ostendens p tota humanitate passus ẽ. ⁊ oib̃ equalit̃ spem resurrectionis donauit. licet unusq̃sq; siue glã siue supplicio semetipsũ dignũ ostituat.

Qui ñ ꝛtẽpnit glãm ⁊ ignominiã. diuicias ac paupertatẽ. uoluptatũ delectationẽ. ⁊ iustitiã. ꝑfectam caritatẽ nondũ possedit. Pfecta enĩ caritas ñ solũ hoc ꝛtẽpnit. s: ⁊ ipsã ꝛpũlẽ uitã ⁊ mortẽ.